

COMPARTEIX EL QUE TENS

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli d'avui (Lc 9,11b-17) no parla d'un camp de refugiats, però en sentim el ressò. S'ha fet tard, els dotze apòstols estan cansats i demanen al cap de la colla, a Jesús, que faci traslladar la gentada a un altre lloc, amb l'excusa que allà on són és un lloc despoblat.

Jesús gira la situació, no es fixa en la gentada sinó en les possibilitats dels dotze: sí, és un lloc despoblat, però vosaltres no us en podeu desentendre, de la gent, feu-vos-en càrrec, acolliu-los i, a més, doneu-los de menjar.

Com que continuen sense entendre, insisteixen: «Només tenim cinc pans i dos peixos». I és aquesta paraula màgica, *només*, la que els bloqueja per fer una acció d'acollida. Una paraula que enganya la nostra humilitat, pensant-nos que és la veritat: «només puc fer això», «abans sí, però ara només...», «si no fos...», «si tingués...». La veritat justa, realista i humil seria reconèixer allò que veritablement tinc. Què tinc? Cinc pans i dos peixos. Què puc fer amb allò que tinc? Què puc fer amb allò que sóc ara? No amb allò que voldria tenir, no amb allò que voldria ser.

Els dotze afegeixen amb una mica d'irona: «Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per tota aquesta gentada?». O sigui, ja que no es traslladen ells, ens traslladarem nosaltres. La qüestió és fugir d'estudi, perquè no saben com afrontar la situació.

Jesús ho té ben clar: d'allà no es mou ningú, ni que siguin uns cinc mil més ells. La primera cosa que els diu és que facin seure tothom, per aturar-se, per ser conscients d'on són. Això sí, en grups de cinquanta per facilitar la feina.

Jesús aleshores fa una acció litúrgica, preludi de l'eucaristia: agafa el que realment té, els cinc pans i els dos peixos, prega el seu Pare estimat, beneeix els aliments, els parteix i els dona als deixebles perquè els reparteixin i comparteixin. Tothom en menja tant com vol, no tant com pot, el verb és important perquè la necessitat s'ha convertit en una festa i cadascú la gaudeix en la seva mesura, sense acaparar, perquè en sobra i molt.

Com és que Jesús fa sempre fàcils les situacions aparentment impossibles de resoldre? Com és que no perd la calma, però tampoc no s'atura davant l'acció? Com és que actua amb els mitjans que té i no fa volar coloms per al demà?

I en el fons del cor somriem, no perquè pensem que això només ho pot fer Jesús, sinó perquè precisament ell, que és el camí, ens ensenya el camí per fer fàcils les coses difícils.